

Soha nem vagyok igazán egyedül

Mi lesz, ha Ervin ismét megsérül, és senki nincs ott, hogy segítsen?

Írta: **Gabrielle Shiozawa**
(Igaz történet alapján, magyar átdolgozás)

Az eredeti történet az Amerikai Egyesült Államokban játszódott.

Ervin a hintán hajtotta magát. Egyre magasabbra és magasabbra lendült. Úgy érezte, mintha repülne.

Aztán becsengettek. Ervin nagyot sóhajtott. Még nem akarta, hogy véget érjen a szünet.

A gyerekek felsorakoztak, hogy visszamenjenek az épületbe. Ervin hagyta, hogy a hinta lelassuljon. Aztán leszállt róla, hogy visszamenjen az terembe.

Ám amikor a lába földet ért, éles fájdalmat érzett. A földre rogyott. Megpróbált felállni, de úgy érezte, mintha le akarna szakadni a lába. Nagyon fáj neki!

„Segítség!” – kiáltott Ervin. Könnyek gördültek le az arcán. A gyerekek és a tanárok szaladtak, hogy segítsenek neki.

„Mi történt?” – kérdezte az egyik tanító néni.
„Eltörtem a lábamat!”

Nem ez volt az első alkalom, hogy Ervinnek csontja törött. Még csak nem is a második vagy harmadik. Ervinnek üvegcsontbetegsége volt, mely betegség miatt a csontjai könnyen törtek. Még olyan kis dolgok miatt is eltörhet egy csontja, hogy lelép az útpadkáról vagy nekimegy valakinek.

„Felhívjuk a szüleidet, és bevisznek a kórházba – mondta a tanító néni. – Minden rendben lesz.”

Ervin örült, hogy voltak a közelében olyanok, akik segíthettek neki. A lába még mindig nagyon fáj, de tudta, hogy biztonságban van.

Anya és Apa érte mentek az iskolába, és kórházba vitték Ervint. Kapott egy kék gipszet a lábára, és hazament pihenni.

A törött lába miatt Ervin sok időt töltött az ágyban. Volt sok könyve, amelyet olvasgathatott. A barátai időnként átjöttek játszani vele. De azért még unatkozott.

Az egyik éjjel Ervin felébredt, és nem tudott visszaaludni. Megpróbált pihenni, de nem tudott megnyugodni. *Mi lesz, ha eltöröm valamimet, és nincs senki,*

aki segítsen – mint most, az éjszaka közepén? Ilyeneken gondolkodott. A szíve hevesen vert. Félt.

„Apa!” – kiáltotta.

Apa beszaladt Ervin szobájába. „Mi a baj?”

„Félek – mondta Ervin. – Mi lesz, ha eltöröm valamimet, és senki nincs ott, aki segíthetne?”

Apa odaült mellé az ágyra. „Ez egy ijesztő gondolat – felelte. – Még ha igyekszünk is óvatosnak és körültekintőnek lenni, akkor is történhetnek rossz dolgok. De bármi történjék is, Mennyei Atya őrököd feletted.”

„Akkor ezt jelenti, hogy Ő mindig velem van?” – kérdezte Ervin.

„Pontosan!” – helyeselt Apa, és óvatosan átölelte Ervint.

Ervin arra gondolt, Apa milyen gyorsan ott termett, hogy segítsen neki. Tudta, hogy Apa szereti

őt, és mindig segíteni akar neki. Talán Mennyei Atya is ilyen.

Másnap Ervin olvasott egy szentírást a *Jóbarátban*. Így szólt: „Bízatok tehát, és ne féljete, mert én, az Úr, veletek vagyok, és mellettetek fogok állni”*.

Ervin nyugalmat és biztonságot érzett, amikor a szentírást olvasta, éppen úgy, mint amikor Apával beszélt. Tudta, hogy a Szentlélek vigasztalja őt. Olyan volt, mintha újra Apa ölelné meg.

Valószínűleg még máskor is el fogom törni valamimet, de nem kell félnem – gondolta Ervin. Tudta, hogy soha nem lesz igazán egyedül. ●

*Tan és szövetségek 68:6.

Te mikor érezted már Mennyei Atya szeretetét?